

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

COPIII CĂPITANULUI GRANT

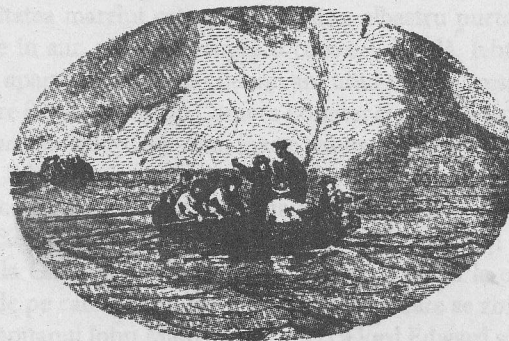
Jules Verne

COPIII CĂPITANULUI GRANT

(Partea I)

Călătorie în jurul lumii

Ilustrații de Riou
Gravuri de Pannemaker

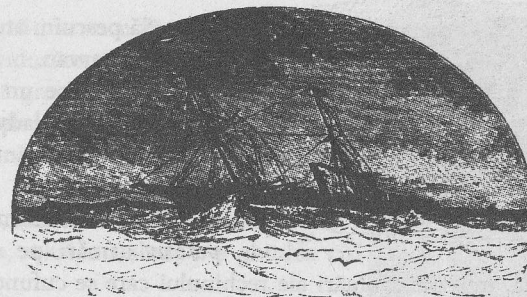
Respect pentru **CUPRINS** cărți

PARTEA ÎNTÂI —
CĂLĂTORIE ÎN AMERICA DE SUD..... 5

PARTEA A II-A
CĂLĂTORIE ÎN AUSTRALIA..... 158

PARTEA A III-A
OCEANUL PACIFIC..... 316

PARTEA ÎNTÂI — CĂLĂTORIE ÎN AMERICA DE SUD CAP. I BALANCE-FISH

La 26 iulie 1864, sub o adiere puternică de vânt dinspre nord-est, un iaht mareț evolua cu toată iuțea la valurile Canalului de Nord. Pavilionul Angliei flutura în vârful catargului de dinapoi. La extremitatea marelui catarg un pavilion albastru purta inițialele E. G., brodate în aur, având deasupra o coroană ducală. Iahtul se numea Duncan și aparținea lordului Glenarvan, unul din cei șaisprezece pari scoțieni care făceau parte din Camera Lorzilor și cel mai distins membru al *Royal-Thames-Yaht-Club*-ului, foarte cunoscut în Regatul Unit.

Lordul Edward Glenarvan se găsea la bord cu tânăra-i soție, lady Helena, și cu unul dintre verii lui, maiorul Mac Nabbs. Duncanul, nou construit, făcuse exerciții la câteva mile de Golful Clyde și încerca să se reîntoarcă la Glasgow. Insula Arran se zărea de acum la orizont, când matelotul de pe catarg semnală un pește enorm care se zbătea în urma iahtului. Căpitanul John Mangles porunci ca lord Edward să fie prevenit de acest fapt. Lordul urcă pe punte cu maiorul Mac Nabbs și întrebă pe căpitan ce crede despre vietate.

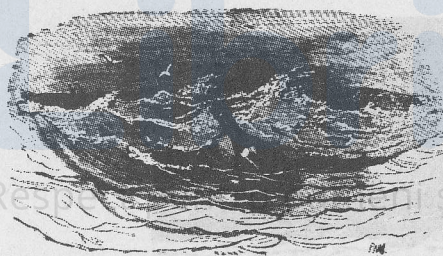
— Cred că-i un rechin din cei mari, răspunse John Mangles.

— Un rechin prin locurile astea? exclamă Glenarvan.

— Fără îndoială, el aparține unei specii de rechini care se întâlnesc în toate mările și sub toate latitudinile. E așa-numitul "balance-fish"*. Dacă Înălțimea Voastră consimte și dacă lui lady Glenarvan i-ar fi plăcut să asiste la o vânătoare ciudată, vom ști îndată ce avem de făcut.

* Balance-fish este astfel numit de marinarii englezi, deoarece capul său are forma unei balanțe sau mai exact a unui ciocan mare. Din această cauză, în Franța, este cunoscut sub numele de rechin-ciocan.

— Să pescuim atunci, zise lordul Glenarvan.

Apoi trimise un marinar să prevină și pe lady Helena, care veni pe punte, într-adevăr intrigată nespus.

Marea era frumoasă; se puteau urmări pe suprafața ei cu ușurință, repezile evoluări ale rechinului care se cufunda sau se ridica la suprafață cu o surprinzătoare putere. John Mangles, dădu ordine. Mategoții aruncară peste bord o parămă puternică, prevăzută cu un cârlig la care era pusă ca momeală o bucată enormă de slănină. Cu toate că rechinul era încă la o distanță de cincizeci de coți, simți momeala oferită lăcomiei lui. Se apropie repede de yaht. I se vedeau aripile cenușii la capete, negre la bază, bătând valurile cu violență, pe când coada și-o menținea într-o poziție dreaptă. Pe măsură ce înainta, ochii lui mari, bulbucăți, apăreau umflați de poftă, iar fălcile, larg deschise, descopereau patru șiruri de dinți. Capul îi era larg și așezat ca un ciocan uriaș în vârful unui mâner.

John Mangles nu se înșelase; acesta era cel mai lacom specimen al familiei rechinilor. Pasagerii și marinarii de pe Duncan urmăreau cu încordată atenție mișcările rechinului. Animalul fu de îndată în dreptul cârligului. Se întoarse pe spate pentru a-l apuca mai bine și enorma bucată de slănină dispăru în vastul lui gâtlej. Îndată ce se "prinse", mategoții îl traseră. Rechinul se zbătu cu putere văzându-se smuls din elementu-i natural, apa. Dar se ținu seamă de violența lui; o frânghie prevăzută cu un laț îl apucă de coadă și-i paraliză mișcările. După câteva clipe era azvârlit pe punte.

Îndată, unul dintre marinari se apropie de dânsul, cu băgare de seamă, și cu o puternică lovitură de topor tăie coada uriașă a animalului.

Pescuirea era terminată; nu se mai puteau teme de nimic din partea monstrului. Răzbunarea marinarilor era satisfăcută, dar curiozitatea lor, nu. Într-adevăr, la bordul oricărei corăbii este obiceiul de a se cerceta cu de-amănuntul stomacul rechinilor.

Lady Glenarvan nu voi să asiste la această "explorare" și se întoarse la locul ei. Rechinul găfăia încă; era lung de peste trei metri și cântărea peste șase sute de livre. Dimensiunea și greutatea nu aveau nimic extraordinar; dar dacă "balance-fish" nu este clasat printre uriașii speciei, el se numără printre cei mai de temut. Fu spintecat grabnic cu lovituri de topor. Cârligul pătrunsese până în stomacul absolut gol. Evident animalul postise multă vreme și marinarii, înșelați în speranțele lor,

începură să-i arunce rămășițele în mare, când conducătorul echipajului observă un obiect grosolan, încurcat puternic în măruntaiele peștelui.

— Ei, ce-i asta? exclamă el.

— O piatră pe care animalul va fi înghițit-o, răspunse unul dintre marinari.

— Da, reluă un altul, e o ghiulea cu sârmă.

— Tăceți, replică Tom Austin, secundul iahtului, nu vedeți că animalul era un bețivan patentat și că a băut nu numai vinul dar și sticla?

— Ce, întrebă lordul Glenarvan, rechinul are în stomac o sticlă?

— O sticlă veritabilă, răspunse șeful de echipaj.

— În cazul acesta Tom, reluă lord Edward, scoateți-o cu băgare de seamă. Sticlele găsite în mare închid adesea documente de preț.

— Crezi? întrebă Mac Nabbs.

— Cred că de multe ori poate fi cu puțință.

— Nu te contrazic, răspunse maiorul. Poate că și acum o fi aici vreo taină.

— O vom afla îndată, zise Glenarvan. Ei bine, Tom?

— Iată, răspunse secundul, arătând sticla pe care o scosese nu fără greutate, din stomacul rechinului.

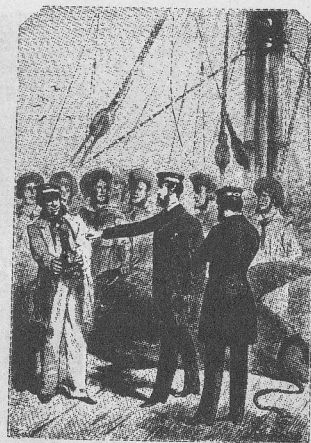
— Bun, zise Glenarvan. Spălați-o și aduceți-mi-o pe dunetă.

Sticla fu depusă pe masa din careu, împrejurul căreia se așezară lordul Glenarvan, maiorul Mac Nabbs, căpitanul John Mangles și lady Helena. Se știe că femeia este curioasă întotdeauna.

Pe mare orice întâmplare constituie un eveniment. Fu un moment tăcere. Era oare aici taina unui dezastru sau o simplă scrisoare încredințată bunului plac al valurilor de vreun marinar fără lucru?

Înainte de a fi cercetată în interior, sticla fu examinată pe dinafară. Ea avea o îmbucătură subțire și lungă, al cărei gât puternic purta încă un capăt de sârmă de fier atinsă de rugină. Pereții săi erau foarte groși și în stare să suporte o presiune de mai multe atmosfere. Cu aceste sticle, podgoreni din Aix sau din Epernay rup picioarele scaunelor, fără să se spargă. Sticla putuse deci să suporte fără nicio stricăciune primejdia unei lungi pribegiri.

— O sticlă a casei Cliquot, zise simplu maiorul. Și cum era cunoscător în această materie, afirmația lui fu primită fără tăgadă.

— Dragul meu maior, răspuse lady Helena, puțin ne pasă ce e această sticlă dacă nu știm de unde vine.

— Vom ști, dragă Helena, zise lord Edward, și putem afirma de pe acum că vine de departe. Privește stratul pietrificat care o acoperă: substanțele sunt mineralizate, pentru a zice astfel, sub acțiunea mării. Această rămășiță a plutit multă vreme în ocean, înainte de a fi intrat în pânțelele rechinului.

— Dar de unde vine? întrebă lady Glenarvan.

— Așteaptă, așteaptă; trebuie să fii răbdătoare când ai o sticlă ca asta în fața ta.

Glenarvan începu să scormonească stratul care apăra gâtul sticlei; îndată ieși la iveală dopul care era foarte stricat de apă.

— Circumstanță supărătoare, zise lordul Edward, căci dacă se găsește vreo hârtie înăuntru a fost vătămată.

— Tot ce se poate, replică maiorul.

— Voi adăuga, reluă Glenarvan, că sticla, rău astupată, avea să se scufunde, și e o fericire că rechinul a înghițit-o pentru ca să ne-o aducă aici pe bord.

— Fără îndoială, răspuse John Mangles, și totuși ar fi fost mai bine s-o fi pescuit în mijlocul mării pe o latitudine și o longitudine bine determinate. Studiind curenții atmosferici și marini, se poate recunoaște drumul străbătut; dar cu acești rechini care merg contra vântului și mării, nu mai știi ce să faci.

— Vom vedea, răspuse lord Edward.

Scoase dopul cu multă grijă. Un miros puternic de sare se răspândi.

— Ei bine? întrebă lady Helena cu o nerăbdare specific femeiască.

— Da, zise Glenarvan, nu m-am înșelat! Sunt niște hârtii!

— Documente, documente! strigă lady Helena.

— Numai că, răspuse Glenarvan, pare să fie roase de umezeală și e imposibil să le scoți, căci sunt lipite de pereții sticlei.

— S-o spargem, răspuse maiorul.

— Aș vrea s-o păstrez neatinsă, replică Glenarvan.

— Și eu la fel, răspuse maiorul.

— Fără îndoială, zise lady Helena, dar conținutul este mai prețios

decât sticla, și e mai bine s-o sacrificăm.

— Înălțimea Voastră să desprindă numai gâtul, zise John Mangles. În felul acesta s-ar putea scoate documentul fără a se sparge sticla.

Era greu să se procedeze în alt fel. Trebuia să se întrebuițeze ciocanul, căci învelitoarea de piatră era extrem de tare. Sfărâmăturile căzură pe masă și mai multe bucăți de hârtie ieșiră la iveală, lipite una de alta. Glenarvan le scoase cu grijă, le separă și le întinse pe masă. Lady Helena, maiorul și căpitanul se îngâmădiră în jurul lui.

CAP. II CELE TREI DOCUMENTE

Pe bucățile de hârtie, jumătate distruse de umezeală, se zăreau câteva cuvinte, numai resturi indescifrabile ale unor rânduri șterse aproape în întregime. Câteva minute, lord Glenarvan le examină cu atenție, le întoarse în toate felurile, le expuse la lumina zilei, observă cele mai mici urme, privi pe prietenii care îl măsurau cu o privire nerăbdătoare, și zise:

— Sunt aici trei documente distincte, și după cât se pare trei copii ale aceluiași document tradus în trei limbi: unul în engleză, altul în franceză și al treilea în germană. Cele câteva cuvinte care au scăpat nevătămate nu lasă nicio îndoială în această privință.

— Dar, cel puțin, cuvintele au vreun înțeles? întrebă lady Glenarvan.

— E greu să mă pronunț, sunt incomplete.

— Poate s-ar completa un document prin altul, zise maiorul.

— Desigur, răspuse John Mangles, căci e cu neputință ca apa să fi ros aceste linii, exact în aceleași locuri. Alăturând crâmpiele de fraze, vom sfârși prin a le găsi un înțeles.

— Ceea ce vom face, zise lord Edward, dar să procedăm cu metodă. Iată mai întâi documentul englez.

Documentul prezenta următorul aranjament al rândurilor și cuvintelor:

	62	Bri	gow
			stra
sink	aland		
skipp		Gr	
	that	monit	of long
and			ssistance
	lost		

* Cuvintele: sink, aland, that, and, lost, înseamnă în românește: a se scufunda, la pământ, acesta și pierdut. Skipper este numele care se dă în Anglia căpitanilor din marina comercială. Monition înseamnă document și assistance, ajutor.

